

Frøken Anna Hude, som havde valgt Historie til sit Specialstudium, og saaledes gik det i en Aarrække med Kvinder, der tog medicinsk Embedseksamen og Magisterkonferens i forskellige Fag.

Min Eksamen blev hilst med Glæde af "Sagen"s mange Tilhængere, der nu med Forventning saa hen til, hvorledes det vilde slaa an i Befolkningen.

Kandidattjenesten paa Hospitallerne maatte imidlertid først besørges, og jeg var saa heldig straks at faa Turnus paa Kommunehospitalet, da Kandidat-Tilgangen af en eller anden Grund var gaaet i Staa. Først kom Sct. Hans Hospital, derefter Blegdamshospital og til Slut Kommunehospitalet.

I det lille Spand af Tid fra Eksamen den 23<sup>1</sup> Januar 1885 til 1<sup>1</sup> Februar, da jeg skulde tiltræde Pladsen paa Sct. Hans, blev jeg overvældet med Selskabsindbydelser, og det var en underlig Overgang for mig, der var saa vænnet til haardt Arbejde i mine smaa Stuer, nu igen at komme ind i Livets Larm og Summen.

Den korte Tid fløj hurtig, og Sct. Hans blev mig en fredelig Oase, hvor jeg fik Tid til at komme ud af min Forlæsthed. Min gode Ven og Beskytter, Fenger, var imidlertid død, og som Borgmester og Herre over Hospita-



lerne var han bleven erstattet af Borup, der gjorde alt for at gøre de kvindelige Læger Fortrød. Stoppe mig kunde han jo ikke, men hans Kvindehad fik et Udtryk overfor mig deri, at han fik sat igennem, at jeg skulde ansættes afdelingsvis. Denne Mistænksomheds-Erklæring blev uden Betydning, man glemte den vist efterhaanden, thi jeg hørte den kun nævne een Gang, nemlig ved Begyndelsen af Turnus. Borup var den Borgmester, der havde svoret paa, at i hans Livstid skulde ingen Kvinde, ansat af Magistraten, nogen Sinde blive en Mands overordnede. Og virkelig saa man det Særsyn, at ingen kvindelig Assistent i Kontorerne nogen Sinde blev rykket op i en Fuldmægtigs Stilling, men blev forbigaaet af yngre, langt mindre modne Kræfter.

Under min Tjeneste paa Sct.Hans indtraf han dér paa sin sædvanlige Inspektionstur og havde i den Anledning, som Sædvane var, udstedt den officielle Middagsindbydelse til Anstaltens Læger, men med den Tilføjelse, at han udtrykkelig frabad sig min Nærværelse. Da jeg aldrig havde set Manden og aldrig vekslet skrevet Ord med ham, maa det altsaa være Princippet kvindelig Læge han søgte at fornærme.

Da Professor Steenberg meddelte Lægerne Indbydelsens Ordlyd, da vi som sædvanlig alle mellem 1-2 var